

גמ"ר 1432/09/16 - מדינת ישראל נגד אסף קציר

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

גמ"ר 1432-09-16 מדינת ישראל נ' קציר
תיק חיצוני: 1027/2013

בפני	כבוד השופט אור לרנר
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	אסף קציר

החלטה

בפניי בקשה להארכת תוקפו של צו עיכוב יציאה מהארץ שהוצא נגד הנאשם ביום 24.1.18 וזאת עד לתום ההליכים נגדו והכל בהתאם לסעיפים 44(ב) ו-48(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996.

רקע והליכים קודמים:

הנאשם מואשם בכך כי בתאריך 27.1.13 פגע בא.א.ז"ל (להלן: "המנוחה"), בעת שחצתה את הכביש במעבר חציה. בעקבות הפגיעה בה אושפזה המנוחה עם פגיעת ראש קשה ופגיעות נוספות, עד שנפטרה בתאריך 2013.xx.xx.

בתאריך 29.8.13, עוד טרם פטירת המנוחה, הוגש כתב אישום נגד הנאשם המייחס לו את האחריות לתאונה והפגיעות שנגרמו למנוחה (ת"ד 10205-08-13 - להלן: "התיק הראשון"). בטרם קיום הדיון בתיק הראשון, נפטרה המנוחה כאמור, ובעקבות פטירתה ביקשה המאשימה לדחות הדיון בתיק הראשון וביהמ"ש (כב' הש' בנג'ו), התלה את ההליכים בתיק הראשון והבהיר כי ככל שהמאשימה תבקש לחדש ההליכים או להגישם באשמה אחרת תעשה כן ותודיע לנאשם (החלטה מיום 24.10.13).

בתאריך 1.9.16 הגישה המאשימה, במסגרת התיק הראשון, הודעה על חידוש הליכים ועל תיקון כתב אישום טרם הקראה כך שתיוחס לנאשם גרימת מותה של המנוחה. בעקבות ההודעה האמורה וחידוש ההליכים, החליט כב' סגן הנשיא, הש' קרזבום, עוד באותו היום (1.9.16), כי התיק הראשון ייסגר ובמקומו יפתח תיק גרם מוות חדש, לתוכו ייסרק כתב האישום המתוקן.

בעקבות ההחלטה האמורה נפתח התיק דנן, בתאריך 6.9.16 והוא נקבע להקראה ליום 27.10.16.

בתאריך 14.9.16, ביקש עו"ד מרדכי עמוס, אשר ייצג את הנאשם עד לאותו מועד, לשחררו מייצוג היות והנאשם עזב את הארץ והוא אינו מייצגו ובית המשפט הורה בהתאם, בתאריך 15.9.16.

בתאריך 27.10.16, הודיעה המאשימה לבית המשפט כי הנאשם עזב את הארץ ביום 3.9.16 וטרם שב ולפיכך התיק

נדחה ליום 24.11.16, גם אז נדחה התיק, מאותה הסיבה, ליום 1.2.17.

ביום 1.2.17 התקיים דיון נוסף, במסגרתו ביקשה המאשימה להוציא נגד הנאשם צו ההבאה למקרה שיחזור לארץ ובית המשפט, כב' סגן הנשיא הש' קרזבום, נעתר לבקשה והורה כי עם ביצוע צו ההבאה יובא הנאשם בפניו או בפני שופט תעבורה תורן ובהתאמה יוצא נגדו צו עיכוב יציאה מהארץ. עוד יצוין כי במסגרת הדיון מסר ב"כ המאשימה כי ניסה לברר עם הוריו של הנאשם היכן הוא נמצא אך אלה טענו שאינם יודעים והפנוהו לעו"ד עמוס שציין בפניו כי אמו של הנאשם פנתה אליו על מנת לקחת על עצמו הייצוג מחדש, כי הנאשם נמצא בתאילנד עם אשתו והיא בשמירת היריון, שבכוונתו לחזור לארץ ולפיקח התבקשה דחיה קצרה לנסות לזמן הנאשם באמצעות הוריו או עו"ד עמוס.

לאחר שבתאריך 2.3.17 שבה והודיעה המאשימה כי הנאשם לא שב ארצה הדיון נדחה ובתאריך 27.4.17 צו ההבאה חודש וההליכים בתיק הותלו, מאחר שהנאשם לא חזר ארצה.

בתאריך 19.11.17, בעקבות הפצתו של צו ההבאה באמצעות האינטרפול, נעצר הנאשם בתאילנד לצורך הרחקתו מהמדינה.

בעקבות מעצרו, הגישה המאשימה בקשה להארכת צו ההבאה ובתאריך 22.11.17 הגיש עו"ד עמוס, תגובה לבקשה במסגרתה ביקש לבטל את צו ההבאה. יצוין כי במסגרת התגובה אישר עו"ד עמוס כי אביו של הנאשם אכן שוחח עם ב"כ המאשימה טרם הדיון ביום 1.2.17, אך לטענתו האב כן מסר לב"כ המאשימה כי בנו נמצא בבנגקוק ואף הפנה את ב"כ המאשימה לעו"ד עמוס והדברים שהוחלפו ביניהם מוצאים ביטויים בפרוטוקול, לרבות כוונתו של הנאשם לשוב ארצה עם תום שמירת ההיריון של אשתו. כן טען עו"ד עמוס, אשר ציין כי הנאשם שכר שירותיו בשנית בתאריך 11.11.17, כי צו ההבאה לא הוצא כדין והנאשם לא זומן כדין כמו גם לא הוארך כדין ולחילופין ביקש שלא לחדש את צו ההבאה עקב מצבו המשפחתי של הנאשם והתחייבותו להגיע ארצה לכל ישיבה שתיקבע.

בתאריך 23.11.17 התקיים דיון בבקשה להארכת תוקפו של צו ההבאה, בנוכחות עו"ד עמוס והוריו של הנאשם. במהלך הדיון שעיקרו היה בנוגע לתוקפו של צו ההבאה ומשמעותו על הטיפול בנאשם בתאילנד, חודשו ההליכים בתיק. כן הובהרו, במהלך הדיון, הדברים הבאים:

- עו"ד עמוס הבהיר כי הוא מייצג את הנאשם בהתאם לייפוי כוח שנחתם לאמו של הנאשם בתאריך 11.11.17.
- עו"ד עמוס טען כי כשעלה עניין כתב האישום החדש הנאשם היה בתאילנד והוא אמר שהוא יבוא לארץ אחרי הלידה, אך בסוף לא עשה כן (עמ' 8 ש' 10-13).
- עו"ד עמוס אישר שהתייצב בסיום הדיון שהתקיים בתיק ביום 1.2.17 אך טען שלא קיבל עותק מפרוטוקול הדיון באותו יום (עמ' 9 ש' 5).
- עו"ד עמוס אישר כי הוא קיבל עותק מכתב האישום המתוקן והודיע עליו לאמו של הנאשם עוד טרם בקשתו לשחרור מייצוג (עמ' 9 ש' 18-20), אך הבהיר כי בעת שהכין את הבקשה לשחרור מייצוג היה בנתק עם הנאשם ולא ידע כי הוא אמור לעזוב את הארץ ביום 2.9.16 (עמ' 17-20).
- אמו של הנאשם טענה, בניגוד לדבריו של עו"ד עמוס, כי לא ידעה על כתב האישום החדש (עמ' 9 ש' 14-15), אך מיד לאחר שינתה גרסתה בעניין ואישרה שעו"ד עמוס אמר שהוא מבקש להשתחרר מייצוג בתיק של גרם מוות אך טענה כי לא ידעה את בנה לגבי התייצבות בגלל שלא שלחו לו זימון (עמ' 9 ש' 9).

(23-24).

· עוד הבהירה אמו של הנאשם כי היתה אצל הנאשם לפני כחודש והחתימה אותו על יפוי כוח ואף רצתה לעשות חודשיים לפני כן (עמ' 11 ש' 19-20).

· אמו של הנאשם הכחישה ששוחחה עם ב"כ המאשימה ואביו אישר שהתקיימה שיחה, אך טען שאמר שבנו בבנגקוק ולא נאמר לו שיש נגדו תיק פלילי (עמ' 12 ש' 9-15 ור' אף תגובת ב"כ המאשימה).

· אמו של הנאשם הוסיפה כי אם הנאשם היה מוזמן הוא היה בא ושיחת טלפון אינה הזמנה. כן ציינה כי אחרי השיחה של בעלה היא פעלה להשגת יפוי כוח, כשבכל התאריכים האלה אשתו של הנאשם היתה בשמירת היריון והוא היה חייב להיות עמה (עמ' 13 ש' 21-24).

בסופו של הדיון, לאחר שהבהיר כב' סגן הנשיא הש' קרזבום כי מטרתו של צו ההבאה היתה ועודנה הבאתו של הנאשם בפני שופט עם הגעתו ארצה, הוא דחה את הבקשה לביטול צו ההבאה וזאת מתוך התרשמותו כי "הנאשם לא עשה כל מאמץ של ממש להתייצב בארץ ולעמוד לדיון, וזאת בלשון המעטה".

על ההחלטה מיום 23.11.17 הגיש הנאשם ערר (ע"ח 60744-11-17- להלן: "הערר") אשר נדון בפני כב' הש' שרון נתנאל, אשר החליטה לקבלו ולבטל את צו ההבאה, בשל מעצרו של הנאשם בתאילנד, התנאים הקשים בהם הוא מוחזק וההשפעה שעושה להיות לביטול צו ההבאה על שחרורו ממעצר בתאילנד והגעתו ארצה, אך לא לפני שהבהירה את הדברים הבאים:

· צו ההבאה הוצא כדין על אף שלא הוכח כי הנאשם זומן כדין לדיונים (להבדיל מעדים- א"ל).

· היה בסיס למסקנתו של כב' הש' קרזבום כי משפחתו של הנאשם ידעה על התיק הנוסף וכי "ניתן להסיק, כמעט בוודאות, שהיא (האם- א"ל) עדכנה בכך את העורר".

· לא ניתן הסבר ראוי מדוע העורר לא בירר מייד עם ידיעתו על התיק הנוסף, למתי נקבע דיון בו ולא יצר קשר עם המאשימה על מנת להודיע שיתייצב לדיון בטרם נעצר וזאת גם אם תתקבל גרסתו ה"רזה" לפיה ידע על כך רק בסמוך ליום 11.11.17.

נוכח כל האמור, החליטה כב' הש' שרון נתנאל כי לצורך התייצבות העורר למשפטו ועל מנת שניתן יהיה לפעול לשחרורו המידי של הנאשם מהכלא התאילנדי, יבוטל צו ההבאה ובמקומו יפקידו הורי הנאשם ערבות במזומן בסך ₪ 20,000 לשם הבטחת חזרתו של הנאשם ארצה מייד לאחר שחרורו והתייצבותו לדיונים ויחתמו על ערבות צד ג' נוספת בסך של ₪ 50,000 כל אחד.

לאחר ההחלטה בערר, התנהלו הליכים נוספים (לרבות ערר נוסף לבית המשפט המחוזי ועתירה לבית המשפט העליון בשבתו כבג"ץ), אשר עניינם כולם, האם מדינת ישראל עמדה בהתחייבותה הודיעה לממשלת תאילנד על ביטול צו ההבאה וזאת נוכח העובדה שהנאשם נשאר עצור בתאילנד גם לאחר ביטול צו ההבאה, כאשר נציגי המאשימה שבו וגרסו כי ההודעה על ביטול צו ההבאה אכן הועברה לגורמים המוסמכים בתאילנד ומשם והלאה ההחלטה על ממעצרו ומאילו עילות היא עניין לרשויות התאילנדיות כאשר בין היתר הייתה מחלוקת בנוגע לדרישת הרשויות בתאילנד להסכמת הנאשם לביטול דרכונו.

עוד יצוין כי במכתבים שהעביר הנאשם מהכלא התאילנדי ואשר הוצגו במסגרת ההליכים השונים (מכתבים מתאריכים 27.11.17, 29.12.17 ו- 3.1.18), מצוין הנאשם כי מעולם לא קיבל זימון להופיע בבית המשפט,

אך בשום מקום אינו מציין כי לא ידע כלל על ההליך.

ביום 24.1.18 התייצב הנאשם לדיון לאחר שגורש מתאילנד. במהלך הדיון שוחרר עו"ד עמוס מייצוגו של הנאשם ותחתיו בא עו"ד יעקובי, אשר ביקש דחיה לשם השלמת צילום החומר ומתן תשובה לכתב האישום. במהלך הדיון ביקש ב"כ המאשימה, בהתאם לסעיף 44 לחוק סדר הדין הפלילי [סמכויות אכיפה - מעצרים], התשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**"), להוציא נגד הנאשם צו עיכוב יציאה מהארץ ולאחר ששמעתי את התנגדותו של ב"כ הנאשם, את התחייבותו של הנאשם להגיע לכל הדיונים שיידרשו והסכמתו שההליך יתנהל אף שלא בנוכחותו הוריתי על עיכוב יציאתו של הנאשם מן הארץ וקבעתי דיון בבקשה ליום 4.2.18 תוך שהוריתי למאשימה להגיש בקשה מפורטת בעניין.

בתאריך 31.1.18 הגישה המאשימה את הבקשה להארכת תוקפו של צו עיכוב היציאה מן הארץ, עד לתום ההליכים. בבקשתה, מפרטת המאשימה את השתלשלות ההליכים בתיק, טוענת כי הנאשם ידע על ההליך החדש אך לא טרח להתייצב ואף התחמק מהגעה ארצה, תוך שמפנה למסקנתה של כב' הש' שרון נתנאל דלעיל. כן הוסיפה וטענה המאשימה כי הנאשם שוחרר ממעצרו בתאילנד וגורש משם רק לאחר שניאות לבטל את דרכו ולהוציא דרכון חדש (בישראל). עוד גרסה המאשימה כי נוכח התנהלותו של הנאשם עד עתה הרי שלא ניתן לתת בו אמון שיתייצב מרצונו החופשי להליך ולפיכך יש הצדקה להארכת צו עיכוב היציאה מן הארץ עד לתום ההליכים.

בתאריך 4.2.18 טענו הצדדים לבקשה. בתחילה טען ב"כ הנאשם כי מותב זה אינו ערכאת ערעור על החלטת כב' הש' שרון נתנאל בערר ולפיכך למותב זה כלל אין סמכות לדון בבקשה להוצאת צו עיכוב יציאה מהארץ היות ובית המשפט המחוזי הכריע בעניין. כן הוסיף ב"כ הנאשם וטען, בין היתר, כי אם יידרש להתייחס לגופו של עניין יאלץ להיכנס לעובי הקורה בעניין הראיות ובכך הדבר עלול לסכל יכולתו של בית המשפט לשמוע את התיק עצמו. ב"כ הנאשם אף הוסיף וטען כי המדובר תושב חוץ שהחל משנת 2016 אינו מתגורר בארץ, מרכז חייו בתאילנד שם נמצאת משפחתו וילדיו ולמרות שהוא כרגע אינו יכול להיכנס לתאילנד הוא מתעתד לנסוע לקמבודיה והוסיף וטען כי צו ההבאה שהוצא לא היה מוצדק ומחדלי התביעה בהזמנת הנאשם לא יכולים להיזקק לחובתו, לרבות העיכוב הרב שבשמיעת התיק לגופו.

לאחר ששמעתי את תגובת ב"כ המאשימה, קבעתי כי החלטת בית המשפט המחוזי בערר לא דנה ולא בחנה את האפשרות או ההצדקה להוציא צו עיכוב יציאה מן הארץ לאחר הגעתו של הנאשם ארצה, אלא בשאלה אלו אמצעים יבטיחו הגעתו ארצה והאם יש בביטול צו ההבאה כדי להניע את שחרורו של הנאשם מהכלא התאילנדי. עוד קבעתי כי היות והמסגרת הדיונית הינה סעיפים 44(ב) ו-48(א)(2) לחוק המעצרים הרי שאין כל צורך או הצדקה להתייחס לראיות לכאורה.

לאחר קביעתי האמורה שב וטען ב"כ הנאשם כי אין הצדקה להארכת צו עיכוב היציאה מן הארץ. בין יתר טיעוניו הציג ב"כ הנאשם מסמכים המעידים על כך שמרכז חייו בתאילנד לרבות חוזה שכירות לדירה, תשלומים לגן ילדים וחווה העבודה של אשתו. בנוסף הציג ב"כ הנאשם עותק מכרטיסי הטיסה האחרונים של הנאשם על מנת להראות שהם נרכשו הרבה לפני שהוגש כתב האישום הנוכחי וכן תיעוד ביקורים של הנאשם בשגרירות תאילנד.

ב"כ הנאשם המשיך והלין על התנהלות המאשימה במהלך התקופה שעברה בין התליית התיק הראשון ועד להגשת כתב האישום הנוכחי. לטענתו כל הבקשה מתבססת על ההנחה שהנאשם עשה כדי להימנע באופן מכוון מלהתייצב לדיונים ולא כך היא והיות והמאשימה לא זימנה את הנאשם כדין צו ההבאה לא הוצא כדין ואף בקשתה לחדש את צו ההבאה הוגשה בחוסר ניקיון כפיים ומבלי ליידע את בית המשפט שהנאשם עצור (לעניין זה יצוין כבר עתה כי בבקשה לחידוש צו ההבאה מצוין במפורש, בסעיף 2, כי הנאשם נעצר בתאילנד - א"ל).

עוד טען ב"כ הנאשם כי הנאשם נעצר בתאילנד נוכח השימוש שנעשה בצו ההבאה שלא כדין והפנה להחלטה בערר, ובמקום לנסות לאתר את הנאשם באמצעות רישומו בשגרירות או החברה בה עובדת אשתו המדינה פעלה בדרך לא ראויה.

ב"כ הנאשם אף הטעים שהותרת צו עיכוב היציאה מהארץ תפגע בחופש התנועה שלו באופן חמור ותמנע ממנו קשר עם משפחתו ללא הצדקה ודי בערבויות שניתנו בערר על מנת להבטיח התייצבותו ועובדה היא שהנאשם התייצב בארץ, למרות שיכול היה לבחור שלא להגיע לישראל שכן הוא לא הוסגר אלא גורש מתאילנד ויכול היה לבחור לנסוע לכל מקום אחר ואף הצהיר שאין מניעה שההליך יתנהל גם בהיעדרו. לטענתו צו עיכוב היציאה הוא אמצעי לחץ בלבד שמטרתו לכפות על הנאשם לסיים את התיק בכדי לצאת את הארץ ולראות את משפחתו.

כמו כן, על מת לקצר את ההליכים בתיק הסכים ב"כ הנאשם למסור תשובה מפורטת לכתב האישום ולקבוע מועדי הוכחות והציע כל תנאי והפקדה במקום או בנוסף לערבויות שהפקידו הוריו של הנאשם כדי להבטיח את התייצבותו והכל על מנת שיוכל לראות את משפחתו. כן הוסיף וציין ב"כ הנאשם כי על אף שהנאשם אינו יכול להיכנס בשלב זה לתאילנד, על מנת להוכיח שבכוונתו לשוב ארצה הוא מוכן לצאת לקמבודיה לתקופה קצובה, תוך הצגת כרטיס ומועד חזרה ובכך יוכיח כי הוא מתכוון להמשיך להתייצב לדיונים.

בטרם סיום הדיון, ביקש ב"כ המאשימה, לאור הדברים שהועלו בדיון, אורכה בת שלושה ימים להודיע עמדתם הסופית באשר לבקשה ובתאריך 5.2.18 הודיעה המאשימה כי היא עומדת על בקשתה.

עתה הגיעה העת להכריע בבקשה.

המסגרת לדיונונו שורטטה היטב בפסיקת בית המשפט העליון, בין היתר על ידי כב' הש' דנציגר בבש"פ 1037/12 פלוני (פרוסם בנבו):

כידוע, לכל אדם זכות לצאת מישראל, כקבוע סעיף 6(א) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, וזכות זו מוקנית גם לנאשם שמתנהל בעניינו הליך פלילי. זכות זו היא בעלת אופי יחסי ויש לאזנה מול טובת הציבור ובעיקר מול החשש כי הנאשם לא יתייצב לדיון [ראו: בש"פ 6654/93 בינקין נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(1) 290, 294 (1993) (להלן: עניין בינקין)]. המבחן המקובל לעניין זה הוא מבחן האפשרות הסבירה, קרי - קיומו של יסוד סביר לחשש כי יציאתו של נאשם מן הארץ תסכל את ההליך המשפטי המתנהל בעניינו יצדיק את עיכוב יציאתו זו [ראו: בש"פ 6606/02 צברי נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 625, 628 (2002)]. ואולם, העובדה כי אדם נאשם בעבירות חמורות לא תהווה תמיד, כשלעצמה, הצדקה לעיכוב יציאתו מן הארץ. כך, התיר בית משפט זה לנאשם בעבירות מרמה רבות וחמורות ובשיבוש הליכי משפט לצאת מן הארץ לצורך פרנסתו בכפוף להפקדת ערבויות מתאימות [בש"פ 8807/05 פיליפוביץ נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.9.2005)]; בדומה לכך הותר לנאשמים בעבירות הלבנת הון חמורות לצאת מן הארץ בכפוף להפקדת ערבויות גבוהות במיוחד [בש"פ 3120/06 מדינת ישראל נ' בניאורשווילי (פורסם בנבו, 27.4.2006)]; כן נפסק כי אפילו אדם שהורשע, נגזר דינו וערעור על הרשעתו תלוי ועומד, יוכל לצאת מן הארץ בנסיבות מסוימות [ע"פ 2909/05 דורון נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.4.2005)]. בסופו של יום, יהיו מקרים בהם ימצא בית המשפט כי באיזון כל השיקולים ניתן יהיה להתיר את יציאתו של נאשם לחו"ל, אולם כל מקרה ייבחן לפי נסיבותיו [בש"פ 1746/10 ניימן נ' מדינת ישראל (פורסם

עמוד 5

[בנו], 26.4.2010]

בענייני, התרשמתי אף אני (ולצורך כך פירטתי בהרחבה את השלשלות ההליכים), כפי התרשמותם של כב' סגן הנשיא הש' קרזבום וכב' הש' שרון נתנאל בערר, כי הנאשם ידע מבעוד מועד על ההליך אך לא טרח ולא עשה מאמץ על מנת להתייצב. בין היתר וכדוגמא בלבד, ניתן לציין לעניין זה את דבריו של עו"ד עמוס לפיו הודיע להוריו על כתב האישום עוד טרם הבקשה להשתחרר מייצוג (ספטמבר 2016) ומשכך טענה לפיה מאז ועד לנובמבר 2017 הוריו, שהיו עמו בקשר, לא הודיעו לו על ההליך היא לכל הפחות מיתממת. כן ניתן לציין אף את העובדה שעו"ד עמוס הגיע לדיון שהיה קבוע ביום 1.2.17 (אף אם בסופו). היעלה על הדעת שעו"ד עמוס נשלח למשימה על ידי הוריו של הנאשם מבלי שלאף אחד מהם לא היה קשר עם הנאשם בעניין?

משכך, נוכח התנהלותו של הנאשם עד עתה אין מנוס מלקבוע, כפי דרישת הפסיקה, כי קיים יסוד סביר לחשש כי יציאתו של הנאשם את הארץ תסכל את ההליך הפלילי.

נכון אמנם כי הנאשם הסכים שההליך יתנהל גם בלעדיו, אולם נוכח מהות ההליך, כמו גם העובדה שהמאשימה הבהירה כי אם יורשע הנאשם בכוונתה לעתור למאסרו, איני רואה כיצד ניתן יהיה לסיים את ההליך אם הנאשם לא יתייצב להמשך הדיונים ולטעמי ניתן יהיה להתקדם בהליך רק עד נקודה מסוימת ולא מעבר לכך.

חיזוק למסקנה זו נמצא דווקא בדבריו של ב"כ הנאשם אשר הבהיר, חזור והבהר, כי מרכז חייו של הנאשם נמצא בתאילנד, אשתו, ילדיו רכושו ולמעשה ביסס את הטענה כי שבשלב זה אין דבר הקושר אותו ארצה בזמן הקרוב.

זאת ועוד, נוכח מסקנתי כי גם אם לא זומן כדן, ידע הנאשם על ההליך החדש, הרי שהטענה שעלתה במהלך הדיונים לפיה הנאשם לא חזר ארצה נוכח שמירת ההיריון של אשתו מלמדת כי הנאשם בחר להישאר בחו"ל למרות קיומו של ההליך בשל צורך משפחתי ממשי ובכך יש לחזק את היסוד הסביר לחשש שהנאשם לא ישוב ארצה.

מאידך, לא אוכל להתעלם מהפגיעה הקשה שתגרום הארכת צו עיכוב היציאה בזכויותיו החוקתיות של הנאשם לרבות הפגיעה הקשה במשפחתו וניתוקו דה פקטו מאשתו וילדיו.

כמו כן, לא אוכל להתעלם מהעובדה שבסופו של יום, כפי טענת הסניגור, הנאשם יכול היה לצאת את תאילנד למקום אחר (למרות שלטענה זו יש ליתן משקל נמוך היות שדרכו של הנאשם בוטל כאמור והלכה למעשה הוא היה מנוע כניסה לכל מדינה אחרת פרט לישראל), ומהעובדה שלאחר הגעתו ארצה של הנאשם והוצאת דרכו חדש הוא התייצב למשפטו עוד טרם הוצא נגדו צו עיכוב יציאה מהארץ.

כמו כן, התרשמתי היא, כי לאחר הסבל שעבר על הנאשם בכלא התאילנדי, הנאשם יחשוב להבא "עשר פעמים" לפני שיימנע מלהגיע ארצה לצורך משפטו והמסקנה הנדרשת, הברורה לו, לפיה התנהלות דומה בעתיד עלולה להחזירו לכלא התאילנדי.

לאור כל האמור לעיל, בשקלול של כל השיקולים הצריכים לעניין, מצאתי כי אין מנוס, בשלב זה, מאשר להאריך את צו עיכוב היציאה מן הארץ עד לתום ההליכים וכך אני מורה.

יחד עם זאת, באיזון הראוי, ועל מנת שלא לפגוע פגיעה יתירה ובלתי מידתית בזכויותיו של הנאשם ובמשפחתו, אהיה

מוכן לשקול בקשות פרטניות של הנאשם ליציאה מן הארץ, לתקופה קצובה וליעד ברור (ר' לדוגמא ב"ש (מחוזי נצרת) 186/08 אהוד כדור נ' מ"י- לא פורסם).

זאת אעשה לאחר שיגיש הנאשם בקשה מתאימה ומפורטת המגובה בהזמנה של כרטיסי טיסה (לרבות כרטיס חזור), וכן יבהיר במהלך הדיון בבקשה את מצבו הפיננסי העכשווי (בהינתן שלהבנתי הוא אינו בעל נכס במדינת ישראל אותו ניתן למשכן לטובת ערבותו), על מנת שאוכל לשקול את גובה הערבות ההולמת (במזומן או בערבות בנקאית), תוך הבהרה של הוריו (בדיון שייערך), כי הם מוכנים להמשיך ולערוב לחזרתו של בנם הנאשם ארצה, ולאחר שיובהר (מטעם המאשימה), מצב היחסים בין מדינת ישראל לבין המדינה אליה מבקש הנאשם לצאת, לרבות הסכמי הסגרה ככל שקיימים.

ככל שתוגש בקשה כאמור, בהתחשב בעובדה שהנאשם מופרד ממשפחתו מזה זמן, אקבע אותה לדיון דחוף בפניי.

אשר על כן, צו עיכוב היציאה מן הארץ מוארך עד לתום ההליכים ודרכונו של הנאשם יישאר בשלב זה מופקד במזכירות בית המשפט.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ט שבט תשע"ח, 14 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.